

at der ſkulde anſtilles Underſøgelſer om, hvorvidt at Forbrydelſer vare begaaede eller ikke, ved en ſaadan Commiſſion, det var Noget, ſom aldrig Noget drømte om. Derſom man vil behage, at gjennemlaſe de Forhandlinger, der have fundet Sted i den grundlovgivende Rigsforſamling om denne Gjenſtand, ſaa vil man ſee, at det var aldeles ingen Commiſſion af dette Slags, ſom der var Tale om; det vilde altsaa være et Dvergreb, derſom man nu vilde nedsætte en Commiſſion, der ſkulde have den Myndighed at forhøre ſaavel Miniſtrene ſom andre Perſoner, ſ. Ex. de underordnede Embedsmænd, for at udbringe noget Reſultat, hvorpaa man kunde grunde en Action. Dette vilde ogſaa paa mange Maader komme i Strid med Loven om Rigsretsproceduren, det har min ærede Collega ogſaa udviklet, men jeg ſætter endogsaa, at der var en retlig Hjemmel til at nedsætte en ſaadan Commiſſion, ſom jeg aldeles ikke kan indrømme, ſaa vilde det dog være det alleruhensigtsmæssigſte Skridt, man vilde foretage ſig, fordi de Handlinger, hvorover og hvorved Nolemene, at Miniſtrene ſkulde have krænket Grundloven, ligge aaben for Alles Dine; her er ikke Noget, der behøver at underſøges ved Forhører eller paa anden Maade, her er en Sag, der alene kan underſøges ved Hjælp af Forſtanden, ved Dverveieſe om, hvorvidt de Handlinger, hvori man finder Grund til diſſe Anker, virkelig indeholde Hjemmel derfor eller ikke. Derſom altsaa den ærede Forſlagsſtiller havde gjort et Forſlag til en Rigsretsaction, og med Henſyn til nærmere Dverveieſe foreſlaaet en Comitee nedsat i Dvereenſtemmeſe med Forrettingsordenen, ſaa var det Noget, ſom Miniſtrene ikke kunde have modsat ſig, fordi det ſo var aldeles grundlovmæssigt og forretningsmæssigt, og, om man endog kunde have modsat ſig dette, ſaa vilde man ikke have modsat ſig det, fordi det efter de Forſtillinger, der have ſaaet ſaameget Indpaa ſaavel her i Forſamlingen ſom andet Sted, fra Miniſteriets Side maatte vinfes, at der paa en grundig Maade og ved Hjælp af de beſte Kræfter, hvorover Rigsdagen diſponerer, blev underſøgt, om diſſe Anker vare grundede eller ikke, men det, ſom Forſlaget gaaer ud paa, er

noget ganſke Andet, Noget, ſom efter min Dverbeviſning ikke er grundet i Grundloven, Noget, ſom er i Uovereenſtemmeſe med Loven om Rigsrettens Behandling og Noget, der i og for ſig ſelv er aldeles uhensigtsmæssigt.

Jeg troer derfor, det vilde være et Misgreb af det beſlageligſte Slags, om Folkethinget gif ind paa at nedsætte en ſaadan Commiſſion. Jeg henholder mig forøvrigt til hvad min høitærede Collega derom har udtalt.

Monrad: Den ærede Premierminiſter henholdt ſig til, hvad hans Collega Indenrigsminiſteren havde yttret. Jeg vil dog haade, at han ikke ogſaa henholder ſig til de af denne Sidſtes Dvtringer, ſom gif ud paa, at der kun endnu var nogle „Reſter“ tilbage af „Danmarks Riges Grundlov“, og at denne var hævet eller forandret ved Kundgjørelſen af 28de Jan. 1852. Jeg har betragtet diſſe Dvtringer kun ſom undſlupne Miniſteren og ſom alene udtrykkende den Anſkuelse, at, efter at Kundgjørelſen af 28de Januar var udfommen, maa man antage, at den endelige Ordning af Forholdene vilde blive en anden end den, man havde ſeet ved Grundlovens Givelse. Dette troer jeg viſt er Indenrigsminiſterens virkelige Mening, ſkjøndt det viſnok er en høiſt uheldig Udtryksmaade, han betiente ſig af, naar han, for at udtale denne ſin virkelige Mening, ſagde, at Grundloven var forandret eller hævet ved det kongelige Reſcript af 28de Januar 1852, thi hvad ſtaaer der i dette kongelige Reſcript? Der ſtaaer: „ligesom der ikke kan være Tvivl om Vorſaſte Billie, ubrodeligen at holde den danſke Grundlov“ o. ſ. v., og ſaa ſiger man alligevel, at der kun ſkulde være nogle „Reſter“ af den tilbage. Nei! det kan ikke være Indenrigsminiſterens virkelige Mening. Det veed jeg, ogſaa meget godt, at det heller ikke er, og jeg ſkal derfor heller ikke rette noget Angreb i den Anledning mod den ærede Indenrigsminiſter, hvis Anſkuelse jeg har havt Leilighed til at lære at kjende, og jeg veed, at den gaaer ud paa, at Grundloven har beholdt hele den Betydning, ſom den havde, ſkjøndt det Maal, ſom opſtillede ved Kundgjørelſen af 28de Jan. 1852, er et andet end det ved Grundlovens Givelse tilſigtede.